

סרטים

ההומה ברחובות

ההומה ברחובות, סרטו העובדתי-למחצה של הבמאי אליה (הסכם ג'נטלמני) קאזאן מתרחש בעיר הנמל ניראורליאנס והוא מספר פר על סריקה גדולה במטרה ללכוד מספר פושעים הנושאים בגופם, מבלי דעת, חייקי דבר הריאות.

בראש הסורקים עומדים ד"ר קלינטון ריד (ריצ'ארד ויידמרק) איש השרות הרפואי של ממשלת ארצות-הברית וסרן חארן (פול דו-גלאס) בלש ציניקן.

הרדיפה מביאה את השניים למקומות מעניינים (מבחינה צילומית) כמו בתי-מרוח, נמל, מחסני תבואה, בית יורדיים. כל אלה צולמו במקום העלילה עצמו ונושאים אופי עובדתי מובהק. הבמאי קאזאן השכיל לביים את שחקניו ואת הניצבים בסרט, להפיק מהם מידה רבה של משחק משובה. כנגד תמונת אלה, חיחרים מאד הקטעים המראים את חיון הפרטיים של הדוקטור, בחברת אשתו (בר-ברה בל גרס) ובנו. כיוון שקטעים אלה מעסיקים את הבד חלק ניכר מהסרט, הם מפריעים מאד להנאה שאפשר להפיק ממנו.

דרכון לריו

הקולנוע יכול למלא יעוד גדול: לקרב את כל העמים זה לזה על-ידי שהוא מסוגל להראות את דרך החיים בכל מקום ומקום, להוכיח כי אנשים דומים בכל מקום. משום כך מצרעת העובדה כי לאמריקאים יש שליטה כמעט מוחלטת על שוק הסרטים. העולם מברכה לראות את אמריקה, כמה ארצות גודלות אחרות, אינו זוכה להציק אל תוך חיייהם של אנשים בארצות אחרות.

זאת סיבה מספקת לקום בברכה סרט מארגנטינה, דרכון לריו, המתאר את החיים בעולם (התחתון) של בואנוס-איירס וריו דה-זאנירו, מגלה טפח מן ההחיי של אותם מקומות.

סיפור המעשה הוא אודות כנופייה של שודדים בינלאומיים שבראשה עומד ראמון מצ'ארדו (ארטורו דה-קורדובה) לזיסים ורוצה חסר-לב. כאשר פוגש ראמון בזמרת צעירה ויפה, מינה רוג'אס (מארט גראנדי), הוא מנצל אותה תחילה להעברת סכום כסף גדול אל מעבר לגבול, אחר מתאהב בה. אולם מינה מבכרת עליו רוסא צעיר וראמון הולך בעינים סקוחות לקראת מותו.

עלילה מיושנת זו עובדה לסרטים מפוכה, לסרט משוחק בכשרון רב על-ידי מרבית השחקנים. הצילומים מראים השפעה צרפתית בתפישת הוולגריזם בביצוע, העומד על רמה טכנית גבוהה מאד. אם כי דרכון לריו איננו מסרטים העלולים לזכות בפרס בתחרות בינלאומית, הוא ודיף על מרבית העי-ללות הצפון-אמריקאיות מאותו סוג, יכול בהחלט לעניין קהל רחב.

ג'ון דידו הולך הטידה

שנות השלושים היו תקופת הזוהר של הקומדיה השגעונית האמריקאית אשר אחד מאומניה הגדולים ביותר היה הבמאי פרנק קפרה. קפרה ידע ליצור דמויות של אנשים פשוטים שהיו יחד עם זה בלתי רגילים, אפילו מוזרים, ואשר שגעונותיהם גרמו ל-

צחוק עליו אצל הצופים. כן הלך קפרה עם הזרם שנטה, אותם ימים, שמאלה, שילב בסרטו "פילוסופיה מתוצרת-בית" שלגלגה לע"ש שירים, התייפה לעינים.

מר דידו הולך העירה הוא אחד מסרטי המפורסמים ביותר של קפרה, מאותה תקופה. דידו (גרי קופר) יורש סכום כסף גדול, מחליט לפזר אותו לנצרכים. פעולה גרשון פארית זו מעוררת עליו את חמתם של האזרחים הנורמליים, המצליחים - כמעט - לכלוא אותו בבית-המשוגעים. אם כי הפי-לוסופיה כבר נתישנה כהוגן (בעזרת מל-חמת עולם גדולה ועוד מלחמות קטנות יותר), חלק ניכר מן ההומור השופע מן הסרט עודנו מדגדג כהוגן, כששוע, מר דידו הולך העירה עודנו למעלה מבינוני.

על חודו של פשע

על חודו של פשע הוא, לאמיתו של דבר, שני סרטים נפרדים. הראשון מראה לילה

אחר בעולם. סיפור רגשני זה עובד לסרט, עוד בראשית תקופת הקולנוע, בהשתתפות הארי בור, זכה להצלחה מסויימת הודות ל"משחקו המצויין. עתה מוגש הסרט במהדורה דוברת אנגלית, ביוזמה בריטית, בבימוי של אמריקאי ממוצא רוסי (גריגורי ראטוב) וכי-השתתפות ג'י. רוניסון בתפקיד הראשי, ש"שמו שונה מדוד גולדר לג'ורג' קונסטנטין.

ז'ורז' (פגי קמינס) היא בתו המפונקת של המיליונר, מאוהבת בעיתונאי צעיר (ריי צ'ירד גרין). אביה מתכנן בשבילה, מטעמים עסקיים, נשואים לבנו של שולטן אפריקאי. כדי להציל את בתה מחתונה שאינה לפי רוחה, מגלה אשתו (גורה סווינברן) לקונסטנטיין כי ז'ורז' אינה בתו. תגלית זאת משי-געת את קונסטנטיין. גם את הקהל.

בקצרה

בסוד הרואה ואינו נראה.

ג'ון הייבר, שהקניית-רקדנית כל עוד חלקים אחרים מכוסים

אבוס וקסטלו, מתאגרף בלתי נראה, פושעים במערבולת של מהלומות, רצח ובדחיות פרי מיטיביות.

קרנבל בטקסס. החארד קייל מזמר, אן מילר רוקדת, אסתר ויליאמס שוחה ורד סקלטון מבדה בסרט זמר חסר-תפוחות, אך משעשע למדי.

הפסגה הלבנה. רעיון פילוסופי של גוצל, תפאורת הררית מגוצלת על-ידי הבמאי להפקת מתיחות. אליה ואלו, גלן פורה.

עולמות מתגשים. התפרצויות הרי געש, רעידות אדמה, שטפונות, דליקות, ספינת-מרחב טסה אל עולמות רחוקים, בסרט אודות העתיד.

היא. סיכוב שני של הסרט הישן אודות ממלכה אגדית בירכתי הצפון ומלכתה שואפת הדמים. מאת מחבר מכות המלך שלמה, ובי-אותו סגנון.

אחד בחייו של גימי (רוברט ריאן) בלש מר-נפש, משום שבעיניו נראה כל העולם כאוסף של פושעים. הוא אינו מהסס להילחם בפשע באגרופים. עד אשר אפילו חבריו מת-מרמרים עליו.

חלק זה של הסרט מבוים, על-ידי ניקר לאס ריי, במקצב מהיר, ממתח, אף כי באכזריות יתר. חלקו השני של הסרט מראה כיצד, בהשפעת נערה עיוורת ויפת עיניים (איידה לופינו), חוזר גימי למוטב, מוצא את לבו. שיה "פילוסופי" עושה את הסרט בשלב זה לחסר משמעות, מתח, שכנוע או עניין. כל מה שהושג בעשרים הדקה הראי-שונות שלו בוובו לריק בשעתו האחרונה.

אכזבת אבי

דוד גולדר הוא רומן ידוע מאת הסופרת הצרפתית-רוסית אירנה נמיירובסקי אודות מיל-יוגר יהודי האוהב את בתו יותר מכל דבר

לחרות חדשה. צורה מתאימה

במוצאי שבת, למחרת צאתו מבית-הסוהר, חגג עמוס קינן את חרותו החדשה בצורה מתאימה: בשעה שש אחרי הצהרים ביקרו אצלו האנשים שביקרוהו, לפי עדותו, ביום פצצת פנקס: פנינה שוסטר, אליהו חסין וגרעון יקותיאל. כמו ביום הי-פצצה, הלכו ארבעתם לקולנוע התל-אביבי נורדינה, אך הפעם לא מצאו כרטיסים והכי-נסו חינם על-ידי מנהל הקולנוע, ישבו בשעת ההצצה על מדרגות היציע. אלא שבמקום הסרט טערת יצרים שראו אז ראו עתה סרט בעל שם מתאים לא פחות: על חודו של פשע. בניגוד לליל הפצצה, לא יצאו את הקול-נוע באמצע הסרט. הסביר עמוס: אני לא רוצה בעין הרע. לבסוף, כמו בליל הפצצה, התפרשו בני החבורה - אליה הצטרפו כמו אז, משה סלנט ועליזה עולש, חניכת התיאטרון הקאמרי - בשעה 00.30 אחרי צאתו. אלא שהפעם לא נפגש קינן עם שאהליאל בן-יאיר. הלה היה עסוק בעירגנים בחגיגת המאורע כדרכו שלו: הוא שתה כדת וכדין בחברת קבוצה של קצינים.

מתוך 850 טונות תפוחי האדמה שאסף חיל הנח"ל של צה"ל הוגשו שלושה שקים שי לשלושה קציני צה"ל גבוהים. גבוה הדרי-גה בין מקבלי השי: הרמטכ"ל יגאל ידין.

במאמר קטלני על העיתונות שאין עינה אלא לשערויות גילה דוד בן-גוריון כי הדור ותק רב בקריאת-עיתונים. כתב בי. גי: "אני קורא לא רק את העיתונים של ימינו, קראתי גם את העיתונים שהופיעו בימי קורח בן יצהר ודחן ואבירם; קראתי את הי-עיתונים שבימי רחבעם וירבעם בן-נבט, ובי-ימי בנייהם החשמונאים - של אלכסנדר ינאי ושלוש-ציון המלכה". מקורביו של ראשי-הממשלה החלו תמהים אם כונתו לא היתה, במקרה, לדברי הימים - חדשות העבר, העיתון המספר היסטוריה שבערכת לא-ידינו של בי. גי, ראש לח"י לשעבר, ר"ך ישראל שייב.

קתלין קניון, מנהלת בית-הספר הברי-טי לארכיאולוגיה בירושלים (העתיקה) הגי-עה, השבוע, לכלל מסקנה היסטורית חסר-בה: ירחו היא העתיקה בערי העולם. גי-לה: בין 10 אלפים ל-12 אלף שנה.

גילתה בהוליווד השחקנית-רקדנית ג'ון הייבר, שביקרה בארץ לפני שנתיים, סירה בערים הקדושות: "אני תקולית אדוקה וש-איפתי האמיתית היא להכנס למנזר. משום כך לא נישאתי לאיש עד היום". כאשר נש-אלה אם חישוף הרגליים אינו פוגע בעקרונות הדת, השיבה: "לא, כל עוד חלקים אחי-רים של הגוף מכוסים".

גילוי אחר-הפיקתי נוסף על פארוק: אחת ממכונות הקאזינו שלו היתה מצוידת ב-צופר משמיע קול אימים מיוחד במינו. הקול: יבכת כלב הגרס על-ידי מכונת.

פויך דה-גור, ראש עיריית פאריס, הרי-רה לגבות מס של מאה פרנקים מכל מעיל כלבלבים הנמכר בעירו. מחיר המעיל: אלף פרנקים. התקנתו: מאותו אריג ממנו תפור רה שמלת הגברת בעלת הכלבלב.

הרפתקאות בעולם ההוא

אחרי שהתפוצצה הגיעה רותי לכוכב מרובע, מאוכלס גזע אנשי מפלגה הקרוי לזו. שם נכלאה רותי בבית-המשוגעים, מקום משכנם של הזלזואים שנולדו בעיני-ראשים, סגשה במופקה איש הסלמ"ח וכי-מחירת של משוגעים. יחד עם מופקה וטוטו, ראש המחלת, יצאה למיפקדת מפלגת אנו-אנו, כדי לרגל, אולם במפסה על-חבל הופתעה על-ידי זקיף לזו שהתכונן לח-תוך את החבל. פתאום היה למוטקה רעיון גאוני, הלולו הוא איש מפלגה. מדוע לא לנצל את זה?